

[Poul Westergaard.]

gik helt uden om det meget væsentlige og det meget påtrængende problem omkring den omsiggribende jordspekulation.

Alt det har vi tidligere sagt, og vi må nu opfatte regeringens krisebuket af nye afgiftsforslag som en klar bekræftelse af denne vurdering. Dette er da også bekræftet af den seneste udvikling i vores samhandel med udlandet og i den fortsatte inflationsudvikling.

Vi ville derfor også være i vores gode ret til over for regeringen, der nu kommer med disse nye kriseforslag, at sige: regeringen og dens forligspartier må selv om at rage kastanjerne ud af ilden, vi har hverken lod eller del i denne fejlslagne politik.

Vi er imidlertid enige med regeringen i, at den økonomiske situation nu tegner sig så sort, at der, sådan som finansministeren har udtrykt det, må en kursændring til. I den udstrækning de foreliggende 6 afgiftsforslag hænger sammen med regeringens ønsker om en skattereform med virkelig mærkbare indkomstskattelettelser, indebærer de elementer, der peger i retning af en sådan nødvendig kursændring.

Også på det korte sigt må vi være enige med regeringen i, at en bremse på det samlede forbrug er nødvendig. Selvfølgelig må det især være vanskeligt for regeringen at forklare befolkningen, hvorfor det nødvendigvis igen skal være det private forbrug og de private vogne, der skal holde for, og at forslag herom kommer samme dag, som regeringen i finansudvalget foreslår at købe kampvogne til 500-600 mill. kr. Mon ikke vi på denne nye baggrund kan få tilvejebragt lidt mere sammenhæng og lidt mere logik i tingene fra regeringens side? Kan vi det, vil vi i hvert fald ikke på forhånd afvise at tage medansvar for den midlertidige neddæmpning i forbruget og i importen af såkaldte luksusvarer: biler, farvefernsyn og lystbåde, sådan som regeringen har foreslået. Hvis vi ikke skal komme ud for at måtte præstere større ofre end at give lidt afkald på disse områder for at få orden i tingene, så overlever vi det nok.

Jeg skal ikke her ved denne første behandling gå i detaljer med de enkelte af de 6 lovforslag. Der er i min gruppe betænkeligheder ved at acceptere især forhøjelsen af registreringsafgiften på varevognene, og der

er heller ikke nogen udstrakt begejstring for elafgiften, selv om der også er forståelse for, at det, ikke mindst i betragtning af energi-problemerne, måske ikke er så dårlig en afgift endda. Men det afgørende for vores endelige stillingtagen er naturligvis, om vi kan få garantier for, at vi ikke endnu en gang forgæves skal pålægge befolkningen nye byrder. Og kan vi det, hr. finansminister? Er der hold i løfterne om skattelettelser næste år på 10 mia kr.? Er der finansiel dækning for en indkomstskattereform med dette resultat? Det er der måske, men dette ting har i hvert fald ikke fået at vide, hvori denne dækning består. Der er nok små 400 mill. kr. i de giftskatteforhøjelser, som er foreslået, og her kunne måske uden skade hentes lidt mere, det ved jeg ikke. Der er vel også ca. 600 mill. kr. i den foreslåede vægt-afgiftsforhøjelse, der er måske 400 mill. kr. i den foreslåede elafgift, og så siger regeringen noget forholdsvis konkret om yderligere besparelser på 2,1 mia kr. Det giver i alt, sådan som jeg regner det ud, 3½ mia kr., og så mangler der immervæk de 6½ mia kr.

Her understreger regeringen så det meget ønskelige i yderligere offentlige besparelser. Regeringen siger op til 5 mia kr., og det ønske deler vi, men der er ikke noget konkret om, hvordan disse besparelser tænkes gennemført. Til denne usikkerhed følger regeringen så et ønske om en momsforhøjelse på 5 pct. Jeg ved ikke, hvorfra regeringen har fået det indtryk, at der hos de politiske partier i denne sal, lige bortset fra partiet centrum-demokraterne måske, skulle være stemning for en momsforhøjelse. Alle andre partier afviste før valget mere eller mindre klart talen om momsforhøjelser. Det gjorde vi også. På den baggrund må jeg efterlyse et lidt mere troværdigt og realistisk økonomisk grundlag for de lovende løfter om indkomstskattelettelser, hvis vi skal kunne tro på, at der denne gang vil være rimelighed i at tage et medansvar for de forslag, som regeringen har lagt frem til denne første behandling i dag.

Derfor imødeser vi med forventning regeringens supplerende spareplan, og derfor må vi stille det yderligere spørgsmål, om der da efter regeringens opfattelse ikke er behov for at gøre noget som helst ved den galoperende prisstigning på jord og fast ejendom.